

ΜΙΑ ΝΤΟΥΖΙΝΑ ΠΟΛΕΜΟΙ:

Στην αρχή ήταν ένας ιός. Μετά ήρθε η Ουκρανία. Κατόπιν η Παλαιστίνη –ξανά η Παλαιστίνη. Το Ισραήλ, η Υεμένη και το Ιράν. Η Ινδία και το Πακιστάν. Κάπου στο φόντο, το Σουδάν και η Ταϊβάν. Κι ακόμα ο παγκόσμιος χάρτης δεν έχει ξεδιπλωθεί ούτε κατά το ήμισυ. Η περίοδος covid-19 μας δίδαξε, με κάθε πιθανό τρόπο, ότι η κατάσταση εξαίρεσης μπορεί να γίνει ο κανόνας της διακυβέρνησης. Πλέον μαθαίνουμε ότι ο πόλεμος δεν είναι η εξαίρεση της καπιταλιστικής ειρήνης, αλλά η κρυφή της προϋπόθεση: η παλιά τάξη του κόσμου, η οποία συντρίβεται πάνω μας, ώστε να επιβληθούν οι όροι μιας νέας εποχής. Εκείνο που ξεκίνησε λοιπόν σαν «υγειονομική κρίση», πολύ γρήγορα έχει φτάσει στην κορύφωση του παλιού και εύστοχου αξιώματος: ο πόλεμος είναι η υγεία της καπιταλιστικής μηχανής –ακόμα κι αν σκοτώνονται μαζικά οι «θεραπευόμενοι/ες», στα υπόγεια της ταξικής διαστρωμάτωσης.

Εδώ βρισκόμαστε σήμερα. Κι έχει μεγάλη σημασία να καταλάβουμε πως συνέβη αυτό. Γιατί το πιο ακριβό μονοπώλιο του καπιταλιστικού κόσμου είναι το μονοπώλιο των εννοήσεων του: της μουσικοποίησης των εξηγήσεων, από την μία, και της διασποράς σύγχυσης, σε βιομηχανική κλίμακα πλέον, από την άλλη.

Ας διαλύσουμε την σύγχυση λοιπόν, ξεκινώντας από την τελευταία περίοδο της καπιταλιστικής ειρήνης: ο καπιταλιστικός κόσμος δεν έχει ξεπεράσει την κρίση του, μετά το 2008-09. Αν ήταν διαφορετικά, τα δυτικά κράτη δεν θα είχαν βάλει τα εθνικά τυπογραφεία τους να κάνουν υπερωρίες, τυπώνοντας τρισεκατομμύρια πληθωριστικού χάρτινου χρήματος, για να περιώσουν τις οικονομίες τους και τις μεγάλες επιχειρήσεις τους, κάθε τόσο. Αν ήταν διαφορετικά, δεν θα έκαναν αυτή την μακρόσυρτη κηδεία της παγκοσμιοποίησης (του κεφαλαίου, των αγορών και της εκμετάλλευσης της εργασίας) –το ίδιο αυτό concept που εξυμνούσαν, στην Δύση, επί τρεις δεκαετίες. Ο καπιταλιστικός κόσμος δεν έχει, επίσης, ένα κοινό σχέδιο αναδιάρθρωσης της κερδοφορίας του: η Ευρώπη παλινδρομεί από το «πράσινο» των Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας στο «χακί» του Re-Arm (καταλήγοντας οριστικά στο δεύτερο) ενώ η Κίνα είναι μακράν η πρωταθλήτρια των ΑΠΕ και της ηλεκτρικής αυτοκίνησης. Ο καπιταλιστικός κόσμος δεν έχει ξεπεράσει μεν την κρίση του, αλλά εθνικοποιεί επιταχυνόμενα τη διαχείρισή της: ο προστατευτισμός και οι εμπορικοί πόλεμοι είναι το πρώτο φράξιμο των εμπορικών δρόμων, πριν ακουστούν τα πυρά των κανονιών.

Κι αυτά τα πυρά έχουν ακουστεί εδώ και χρόνια –και δεν ήταν στον αέρα. Ο πόλεμος στην Ουκρανία ούτε ξεκίνησε το 2022 ούτε και διαξάγεται (μόνο) μεταξύ δύο γειτονικών κρατών της πρώην Σοβιετικής Ένωσης: ξεκίνησε πολύ νωρίτερα, τουλάχιστον το 2014, και εμπλέκει τα περισσότερα μεγάλα καπιταλιστικά κράτη/συμμαχίες του κόσμου. Το γεγονός ότι είναι ο πιο πολύνεκρος πόλεμος στην Ευρώπη, μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο, αποδεικνύει ότι ο Πόλεμος έχει πάρει για τα καλά την σκυτάλη από την Πολιτική, για να παραφράσουμε τον διάσημο αφορισμό.

Κι όπως συμβαίνει με τα υπόγεια ρήγματα του φλοιού της Γης, η ενεργοποίηση του ενός επιταχύνει την ενεργοποίηση και των γειτονικών του: από την 7η Οκτώβρη 2023, η Μέση Ανατολή φλέγεται. Εκείνο που ξεκίνησε σαν μια άγρια απόδραση εκατοντάδων φυλακισμένων παλαιστινίων της Γάζας μέσα στο Ισραήλ, έχει φτάσει, κατά πρώτον, σε μια γενοκτονία-σε-ζωντανή-σύνδεση, και κατά δεύτερον, σε έναν πόλεμο, στον οποίο συγκρούονται ξανά οι ίδιες συμμαχίες κρατών με την περίπτωση της Ουκρανίας. Στη θέση της Ουκρανίας όμως, τώρα είναι το Ισραήλ. Και στη θέση της

ΤΟ ΙΡΑΝ, ΤΟ REARM ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ

Ρωσίας, το Ιράν. Ο πρόσφατος «Πόλεμος των 12 Ημερών» ήταν η τρίτη, κατά σειρά, άμεση πολεμική εμπλοκή μεταξύ των δύο χωρών. Και το μόνο βέβαιο είναι ότι θα υπάρξει και επόμενη/ες.

Ανάμεσα σ' αυτά τα δύο μέτωπα, υπάρχει ένα κράτος που γνωρίζουμε πολύ καλά: το ελληνικό. Αυτοδιαφημίζεται ως «πυλώνας σταθερότητας» ενώ στην πραγματικότητα αποτελεί μια προωθημένη βάση επιμελητείας της μιας από τις συμμαχίες, εκείνης με επικεφαλής τις ΗΠΑ. Μέσω της Αλεξανδρούπολης, προωθεί όπλα και στρατό στα ανατολικά Βαλκάνια και την Ουκρανία, παρακάμπτοντας την Μαύρη Θάλασσα και την Τουρκία. Μέσω της Σούδας, επιτρέπει τον συνεχή ανεφοδιασμό της ισραηλινής πολεμικής μηχανής, η οποία διατηρεί ανοιχτά μέτωπα σχεδόν σε όλη την Μέση Ανατολή. Φυσικά, λόγω της στρατηγικής του συμμαχίας με το ισραηλινό κράτος, δεν αναγνωρίζει καμιά γενοκτονία –μόνο ευκαιρίες για τον ιμπεριαλισμό του.

Και προετοιμάζεται σταθερά: η πρώτη του δουλειά, μόλις πέτυχε –πάνω στις πλάτες μας- μια ισορροπία με τα κράτη της ΕΕ για το ζήτημα του δημόσιου χρέους του, ήταν να ξεκινήσει ένα πρόγραμμα επανεξοπλισμού, αξίας δεκάδων δισεκατομμυρίων ευρώ. Και πλέον, τρίβει τα χέρια του, εποφθαλμιώντας ποσοστό από τα εκατοντάδες δισεκατομμύρια του Re-Arm, της ευρωπαϊκής πολεμικής προετοιμασίας. Παράλληλα, αναδιοργανώνει τον στρατό του με βάση τα διδάγματα των πολεμικών μετώπων που βοηθάει να συντηρηθούν. Και διαμορφώνει καθημερινά τους νέους, δυσμενέστερους, όρους πειθάρχησης του πολυεθνικού προλεταριάτου εντός των συνόρων του.

Αυτή είναι, σε αδρές γραμμές, η κάτοψη της εποχής μας. Δεν προμηνύει τίποτα καλό, είν' η αλήθεια. Κι όμως πρέπει να το θυμηθούμε και να το κρατήσουμε κάπου βαθιά: οι πιο ακραίες εποχές γέννησαν τις πιο ανυποχώρητες θέσεις ενάντια σ' αυτό τον κόσμο. Οι πιο θερμές κοινότητες αναδύονται πάνω στις στάχτες του παλιού κόσμου. Η Παλαιστίνη βρίσκεται ακριβώς εκεί: στο σταυροδρόμι μεταξύ βαρβαρότητας και αξιοπρέπειας. Η Παλαιστίνη είναι η ζωντανή απόδειξη ότι το μέλλον μας ακόμα πολεμάει ενάντια στο δικό τους. Εδώ και τώρα λοιπόν: ενάντια στον μιλιταρισμό του ελληνικού κράτους. Ενάντια στις πολεμοκάπηλες συμμαχίες του. Να διαρρήξουμε τις παλιές και τις νέες πειθαρχήσεις του. Και να οργανωθούμε: η συλλογική μαχητικότητα χτίζει απέναντι στο φόβο και την μοναξιά. Αυτό θέλει να γίνει η antifa οργάνωση: ένα σημείο συλλογικού προσανατολισμού σε χαλεπούς καιρούς.

